

ser hen til, at de nu saa længe have haft deres Privilegier, og at vi fremdeles ville lade dem gjælde i 10 Aar, og man lægger Mærke til, hvorledes vi f. Ex. ere gaaede til Bærks overfor Møllerne ved Loven af 14de April 1852, hvorefter de have beholdt deres Privilegier i 10 Aar — jeg skal ikke tale om Næringsloven af 29de December 1857. — saa kan jeg ikke tro, at den høitærede Minister kan have nogen væsentlig Indvending at gjøre imod dette Punkt. Jeg erindrer meget godt, at den høitærede Minister ifjor i Udvalget stillede et Forslag, som gik ud paa, at de kun skulde beholde deres Privilegier i 15 Aar; imod dette Punkt antager jeg derfor ikke, at den høitærede Minister vil gjøre nogen væsentlig Indvending. Men jeg skal nu komme tilbage til dette, at man maatte vil sige, at naar de stedlige Bekjendtgjørelser ophøre, saa ville de officielle Bekjendtgjørelser ikke faae den Udbredelse, som de burde have. Flertallet har ikke været af denne Mening. Vi have jo set, at i de større Byer, hvor der er flere Stiftsblade, f. Ex. i Aarhus, der optage baade „Sjyllandsposten“ og „Aarhus Amtstidende“ affurat de samme Bekjendtgjørelser, som Stiftstidenden optager, hvilket de ere nødsagede til at gjøre for Konkurrencens Skyld, og vilde man nu sige: Sa, men det er ikke alle Blade, som ville gjøre det, saa siger jeg, at det ikke har stort at betyde, at de ikke alle ville gjøre det; men i Dvrigt mener jeg, at de nok alle efterhaanden ved Konkurrencens Magt ville blive nødsagede til at gjøre det, hvorhos vi jo maa erindre, at der i et Amt er mange Blade, og naar blot et eller to af disse gjøre det, saa er man bedre stillet end under de nuværende Forhold. Sa, selv om „Kingsjøbing Amts Avis“ ikke gjør det, saa ser jeg ikke, at vi vinde Noget ved at beholde det Nuværende, naar vi kun have „Ribe Stiftstidende“ i eet Exemplar i hele Amtet, thi jeg kan ikke tro, at dette vil skaffe dens Bekjendtgjørelser nogen synderlig Udbredelse, men Flertallet har i Dvrigt slet ikke tvivlet om, at det virkelig vil blive Tilfældet, at disse Bekjendtgjørelser efter Flertallets Forslag ville faae en langt større Udbredelse end hidtil, og saa kan intet Blad eller Parti beklage sig over, at man favoriserer dette eller hint Blad. Jeg kan ikke se Andet, end at det maa være en meget besværlig Gjerning for Indenrigsministeren at bære Ansvar for, hvilket Blad der skal være den officielle Bekjendtgjørelsestidende i Amtet. Jeg tror derfor at kunne sige, at vi have taget billigt Hensyn til de bestaaende Privilegier, og at man ingenlunde kan sige eller

virkelig for Alvor mene, at Bekjendtgjørelserne ikke ved vort Forslag ville faae den Udbredelse, som var ønskelig. — Jeg har endnu kun tilbage med et Par Ord, at omtale Ændringsforslaget under Nr. 14, der gaar ud paa, at § 7 skal udgaa. Denne Paragraf angaar jo, som ærede Medlemmer ville se, allene de kommunale Bekjendtgjørelser, men da der jo hidtil ikke har været nogen almindelig lovbestemt Bestemmelse om, paa hvilken Maade disse skulle bekjendtgjøres, se vi heller ikke nogen Grund til at give en saadan nu; man lader det staa som hidtil og overlader det som hidtil f. Ex. til Sogneraadet at bekjendtgjøre, hvor det anser det for mest hensigtsmæssigt. Der er jo visse Ting, der skulle bekjendtgjøres i Følge Loven, og de ville selvfølgelig blive bekjendtgjorte i den Tidende, som af Flertallet foreslaas. — For Diebliffet har jeg ikke nogen Anledning til at udtale mig videre; jeg tror tilstrækkelig at have viist, at det baade i finantiel Henseende og for Udbredelsens Skyld er en heldig Ordning, vi have foreslaaet, men det er jo muligt, at andre ærede Medlemmer kunne foreslaa noget Bedre. Jeg veed vel, at man maatte vil indvende mod § 1, at Tidenden vil blive for vidtløftig. Jeg nærer ikke denne Frygt, naar man kan gaa ud fra, at Administrationen — sjsøndt jeg maa tilstaa, at Ministerialtidenden ikke lyser med sit Forbillede — vil træffe det heldigste Arrangement eller Ordning, og naar det Blad, der udkommer, bliver et Dagblad, idet man i saa Tilfælde vil have bedre Udsigter og vilde være bedre stillet, end med det, vi nu modtage i Skikkelse af Ministerialtidenden; men hvad jeg lægger særlig Vægt paa er, at ikke et eller andet Parti gennem Aviserne, som jo ikke have nogen ringe Indflydelse paa den offentlige Mening, i Kraft af et Privilegium faar en Indflydelse, som det ellers ved sine Meninger ikke vilde kunne skaffe sig.

Ordf. Jeg hører til det Mindretal, som i det Hele har sluttet sig til Regjeringens oprindelige Lovforslag, men som kun i nogle enkelte Punkter har tilladt sig at fremsætte Ændringsforslag. Det er gaaet saa underligt med dette Lovforslag eller rettere med den Tanke, der ligger til Grund for det. Oprindeligt havde man tænkt paa, saavidt jeg har opfattet dem, der først reiste Sagen, at skaffe Staten en Indtægt ligeoverfor de Fordele, som man mente, der ved et Statspaabud var skabt for visse Bladere, og man mente, det kunde være naturligt, at Staten skaffede sig nogen Del i dem. Den oprindeligt foreslaaede Ordning